

Dániel könyve – Százhetvenhatodik###

Isteni kijelentés és a végső ébredés: meglátások Dániel látomásából

Jeff Pippenger

2024-04-06

Dániel könyvének tizedik fejezetében Gábiel azt a munkát végzi, hogy Dániel könyvének teljes magyarázatát Isten végidei népe elé tárja. Dániel Isten végidei népét jelképezi, akik a Jelenések könyvében a száznegyvennégyezer. Ennek megfelelően a száznegyvennégyezer felébred annak felismerésére, hogy szétszórattak, amint azt Dániel a kilencedik fejezetben jelképezi. Arra a megértésre is felébrednek, hogy az a nagy próba, amely által örök sorsuk eldőlt, a fenevad képmásának próbája, amely még pecsételésük előtt, és még a kegyelemidőnek az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényénél bekövetkező lezárulta előtt történik. Gyászolják azt a csalódást, amely 2020. július 18-án érte őket, és ebben az állapotban Krisztusról kapnak látomást a Szentek Szentjében, amint azt Ézsaiás a hatodik fejezetben jelképezi.

Az a látomás, amint azt mind Dániel, mind Ézsaiás esetében láthatjuk, lehetővé teszi számukra, hogy meglássák romlott állapotukat a dicsőség Ura előtt, és mindketten a porig megaláztatnak. Ezután Ézsaiás hallja a kérdést, hogy kit küldene Isten az Ő népéhez, és Ézsaiás jelentkezik, de előbb megtisztítatik.

És mondtam: Jaj nékem! Elvesztem, mivel tisztátalan ajkú ember vagyok, és tisztátalan ajkú nép közepette lakozom; hiszen a Királyt, a Seregek Urát látták szemeim. Ekkor hozzám repült egy a szeráfok közül, kezében izzó parázzsal, amelyet fogóval vett az oltárról; és illette azt számat, és monda: Ímé, ez illette ajkaidat, és hamisságod elvételét, bűnöd pedig eltöröltetett. Majd hallám az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én pedig mondtam: Ímhol vagyok én, küldj el engem! Ézsaiás 6:5–8.

Ézsaiás a oltárról vett parázzsal tisztított meg, Dániel pedig az ok-okozó tükörlátomás szemléltetése által tisztított meg, amely arra készíteti a szemlélőt, hogy átváltozzék annak a képére, amit szemlél. Ézsaiás azt a megbízatást kapja, hogy vigye el az üzenetet egy olyan néphez, amely hallván nem hall, és látván nem lát.

És monda: Menj, és mondd e népnek: Hallván halljatok, de ne értsetek; és látván lássatok, de ne ismerjete. Kövéritsd meg e nép szívét, és füleit nehézzé tedd, és szemeit zárd be; hogy ne lásson szemeivel, és ne halljon füleivel, és ne értsen szívével, és meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. Ézsaiás 6:9, 10.

Ézsaiás tudni kívánja, meddig kell még kapcsolatban állnia azzal a néppel, amely nem ért és nem fog fel; ezért felteszi a kérdést: „Meddig?”

Ekkor ezt mondtam: Uram, meddig? Ő pedig így felelt: Míg a városok lakatlanná pusztulnak, a házak ember nélkül maradnak, és a föld teljesen elhagyatottá lesz; míg az Úr az embereket messze elviszi, és nagy elhagyatottság lesz az ország közepette. Ézsaiás 6:11, 12.

Az az ország, amely az utolsó napok bibliai prófécijának tárgya, az Egyesült Államok, amely „teljesen elpusztítatik”, amikor a nemzeti romlást a vasárnaptörvény által előidézett nemzeti hitehagyás okozza. Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenegyedik verse ugyanazon fejezet tizenhatodik verse által nyert előképet. A negyvenegyedik versben az „ország közepette való nagy elhagyás” úgy azonosíttatik, mint amikor „sokan” elbuknak. Ézsaiás üzenete, amelyre Jézus hivatkozott, amikor emberek közötti történelme során a keckeckedő zsidókhoz szólt, azonosítja, hogy amikor egy korábbi szövetséges nép mellőztetik, akkor füleik és szemeik vannak, de nem értenek és nem észlelnek. Ézsaiás üzenete a végső hívást jelképezi a laodiceai adventizmus számára, amely a vasárnaptörvénynél ér véget, ahol a laodiceai adventizmus kiköpetik az Úr szájából.

Bevonul a dicsőséges földre is, és sok ország elbukik; de ezek kimenekülnek kezéből: Edóm, Moáb és Ammon fiainak színe-java. Dániel 11:41.

Ézsaiás és Dániel azt a megbízatást kapják, hogy eljuttassák a végső felhívást Laodiceához, és Dániel a tizedik fejezetben adott harmadik érintéskor megerősítést nyer e feladatra.

Ekkor ismét megérintett engem valaki, aki olyan volt, mint egy embernek alakja, és megerősített engem, és ezt mondta: Óh, te igen szeretett férfiú, ne félj: békesség néked, légy erős, sőt légy erős. És amikor szólt hozzám, megerősödtem, és ezt mondtam: Szóljon az én uram; mert megerősítettél engem. Dániel 10:18, 19.

Dániel megerősítést nyert, hogy átadja azt az üzenetet, amelyet akkor értett meg, amikor Mihály alá szállt a tizedik fejezetben. Ézsaiás arról kapott tájékoztatást, hogy ezt az üzenetet a vasárnaptörvényig kell hirdetnie. A vasárnaptörvénynél egy maradék állítatik fel.

Akkor mondtam: Uram, meddig? Ő pedig így felelt: Míg a városok lakatlanná nem lesznek, és nem lesz bennük lakó; a házak ember nélkül maradnak, és a föld teljesen elpusztul; míg az Úr messzire el nem távolítja az embereket, és nagy pusztaság nem lesz a föld közepette. De mégis marad benne egy tizedrész, és az visszatér, és megemésztetik; mint a terebint és mint a tölgy, amelyeknek megmarad a törzsük, amikor lehullatják leveleiket: úgy lesz a szent mag annak lényege. Ézsaiás 6:11–13.

Amikor „nagy elhagyatottság lesz a föld közepette” (a vasárnaptörvény idején), megnyilvánul majd „egy tized”, amelynek „lényege” „a szent mag”. A „tized”-nek fordított héber szó gyöke a „tized”. Az Úrnak lesz egy „tizede”, amely „visszatért”, a vasárnaptörvény idején.

A föld minden tizede pedig, akár a föld vetéséből, akár a fák gyümölcséből való, az Úré: szent az Úrnak. És ha valaki meg akar váltani valamit a tizedéből, hozzá kell adnia annak ötödrészét. Továbbá a marhának vagy a juhnyájnak tizede, mindaz, ami áthalad a pásztorbot alatt, minden tizedik az Úrnak legyen szent. 3 Mózes 27:30–32.

A „visszatérő tized” szent az Úrnak, és az az Úr része.

Mert az Úr része az ő népe; Jákób az ő örökségének osztályrésze. 5Mózes 32:9.

Akik a vasárnapi törvény előtt visszatértek, azok azok, akiket Jeremiás jelképez, akik elszenvedték az első csalódást, és akiknek az Úr megígérte, hogy ha visszatérnek, az Úr szája lesznek, vagyis az Ő szóvivői.

Megtaláltattak a te igéid, és én megettem azokat; és a te igéd lett nékem szívem öröme és vigassága; mert a te nevedről neveztetem, ó Uram, Seregeknek Istene. Nem ültem a csúfolódók gyülekezetében, sem nem örvendeztem; egyedül ültem a te kezéd miatt, mert haraggal töltöttél be engem. Miért örökkévaló az én fájdalmam, és gyógyíthatatlan az én sebem, amely nem akar meggyógyulni? Olyan leszel-e nékem, mint a csalóka patak, mint a hűtlen vizek? Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, visszahozlak téged, és előttem megállasz; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyan leszel, mint az én szám: ők térjenek meg tehozzád, de te ne térj öhozzájuk. És e nép ellen erős ércfallá teszek téged; és viaskodni fognak ellened, de nem győznek le téged; mert én veled vagyok, hogy megtartsalak és megszabadítsalak téged, ezt mondja az Úr. És megszabadítalak téged a gonoszok kezéből, és megváltalak téged az erőszakosak kezéből. Jeremiás 15:16–21.

Az Ézsaiás bizonyágtételében szereplő maradéknak vagy tizedrésznek, amely visszatér, meg kellett emésztetnie, mert Isten üzenete adatott nekik, és az Ő Igéjét meg kellett enni. Ők voltak azok, akik Isten szájául szolgálnak, és ekképpen Isten Igéjét tárják elő, amelyet azoknak kell megenniük, akik az üdvösséget keresik. Jeremiás nem ült a „csúfolkodók gyülekezetében”, mert — miként Dániel esetében is — amikor meglátta a látomást, a „csúfolkodók gyülekezete” elfutott. Jeremiás azt gondolta, hogy Isten hazudott neki, mert Isten keze megengedte az első csalódást 1844. április 19-én a millerita történelemben, és 2020. július 18-án az utolsó napokban. Jeremiásnak az volt az ígéret, hogy ha „visszatér”, és Ézsaiás szakaszában a „tized” „visszatér”.

Ha Jeremiás „visszatér”, akkor része Ézsaiás „tizedének”, amely szent, és az Úr osztályrésze, amelynek „lényege” bennük van. A héber „substance” szó oszlopot jelent, és „oszloppá” tétetni az a Filadelfiabelieknek adott ígéret.

Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és onnan többé ki nem megy; és felírom rá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől; és felírom rá az én új nevemet. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:12–13.

Az „oszlop”, vagyis az ő „lényege”, az istenség és az emberség egyesülését jelképezi, mert Krisztus az az „oszlop”, amely a templomot tartja.

„Miközben ebben a levertség állapotában voltam, álmodtam, amely mély benyomást tett elmémre. Azt álmodtam, hogy egy templomot látok, amelyhez sok ember tódult. Csak azok menekülnek meg, akik abban a templomban keresnek menedéket, amikor az idő lezárul. Mindazok, akik kívül maradnak, örökre elvesznek. A kint levő sokaság, amely a maga különféle útjain járt-kelt, gúnyolta és kigúnyolta azokat, akik beléptek a templomba, és azt mondták nekik, hogy ez a menekülési terv ravasz megtévesztés, s valójában semmiféle elkerülendő veszély nincs. Sőt, némelyeket meg is ragadtak, hogy megakadályozzák őket abban, hogy a falakon belülrre siessenek.

„Attól félve, hogy gúny tárgyává leszek, úgy véltem a legjobbnak, ha megvárom, míg a sokaság szétszéled, vagy amíg úgy léphetek be, hogy ők észre ne vegyenek. Ám a számuk ahelyett, hogy fogyatkozott volna, egyre növekedett, és attól tartva, hogy túl késő lesz, sietve elhagytam otthonomat, és utat törtem magamnak a tömegen át. Abban a szorongásban, hogy elérjem a templomot, sem észre nem vettem, sem nem törődtem a körülöttem levő sokasággal. Amikor beléptem az épületbe, láttam, hogy a hatalmas templomot egyetlen roppant oszlop tartja, és ehhez egy bárány volt kötve, teljesen összemarcangolva és vérzőn. Úgy tűnt, mi, akik jelen voltunk, tudtuk, hogy ezt a bárányt miattunk tépték szét és zúzták össze. Mindazoknak, akik beléptek a templomba, eléje kellett járulniuk, és megvallani bűneiket.”

„Közvetlenül a Bárány előtt emelt ülőhelyek voltak, amelyeken egy igen boldognak látszó csoport ült. Arcukon mintha a menny világossága ragyogott volna, és dicsőítették Istent, valamint örvendező hálaéneket énekeltek, amely az angyalok zenéjéhez hasonlított. Ők voltak azok, akik a Bárány elé járultak, megvallották bűneiket, bocsánatot nyertek, és most örömteli várakozással vártak valamely boldog eseményre.

„Még azután is, hogy beléptem az épületbe, félelem szállt meg, és szégyenérzet fogott el amiatt, hogy meg kell aláznom magamat e nép előtt. De mintha valami arra kényszerített volna, hogy előrehaladjak, és lassan kerültem meg az oszlopot, hogy a bárány felé forduljak, amikor trombita harsant, a templom megrendült, diadalkiáltások törtek fel az egybegyűlt szentek ajkáról, félelmetes ragyogás világította be az épületet, majd minden sűrű sötétségbe borult. A boldog nép a ragyogással együtt mind eltűnt, én pedig egyedül maradtam az éjszaka néma borzalmában. Kínzó lelki gyötrelemben ébredtem fel, és alig tudtam meggyőzni magamat arról, hogy csak álmodtam. Úgy tűnt nekem, hogy sorsom megpecsételődött, és az Úr Lelke elhagyott engem, hogy soha többé vissza ne térjen.” Testimonies, 1. kötet, 27.

A „lényeg”, amely a visszatérő tizedben van, az az „oszlop”, aki a templomot tartja. Dániel látta a Bárány okozati látomását, amely az oszlopra volt felfüggesztve, és a Bárány volt az „oszlop”. Amikor Dániel meglátta azt a nagy látomást, átváltozott az oszlop képmására, és Ézsaiás tizedében hasonlóképpen bennük van a „lényeg” (az oszlop), és azt a lényegét mindazoknak „meg kell enniük”, akik be akarnak lépni a templomba. Akik belépnek a templomba, és eszik a lényegét, azok Isten más juhait, akik válaszolnak a zászló üzenetére, amely a vasárnapi törvény idején emeltetik fel, amikor nagy elhagyatottság van az országban. A „szent mag”, amely Ézsaiás lényege, az a Bárány, aki megöletett e világ alapítása óta.

A visszatérők tizede megszabadul a gonosz kezéből, amikor a vasárnaptörvény idején Philadelphia és Laodicea elválasztása örökre rögzítettik, és akkor sokan elbuktatnak. Azok, akik elbuktatnak, azonosítatnak a gonoszokkal, akik nem értenek. Megszabadulnak a rettenetes kezéből is, mert nem veszik fel a fenevad bélyegét.

Így szól az Úr Isten: Egyiptom sokaságát is megszüntetem Nebukadneccar, Babilon királya keze által. Őt és a vele levő népét, a nemzetek legfélelmetesebbeket, elhozzák, hogy elpusztítsák a földet; és kivonják kardjaikat Egyiptom ellen, és betöltik a földet megöltekkel. És kiszáritom a folyókat, és a földet a gonoszok kezébe adom; és pusztává teszem a földet és mindazt, ami benne van, idegenek keze által: én, az Úr, szóltam. Ézsaiás 30:10–12.

A „nemzetek rettentője” az északi király helyettesítő serege. A zászlóvivők, akik a vasárnaptörvény idején felemeltetnek, megszabadulnak a balgák, avagy gonosz szüzek kezéből, és megszabadulnak a nemzetek rettentőjének kezéből is. Az a kérdés, amellyel itt foglalkozunk, az, hogy Ézsaiás, Dániel, Jeremiás, Ezékiel és János egyaránt a száznegyvennégyezer feltámadásának és felhatalmazásának ábrázolására szolgálnak, akik a 2020. július 18-i csalódásból térnek vissza. Dániel utolsó látomásában, a Hiddekel folyó mellett adott látomásban, Dániel megértést kap Isten prófétai Igéjének mind a belső, mind a külső látomásairól, és megerősítetik, hogy azt az üzenetet előadja.

A belső és a külső üzenete egybekapcsolódik a fej, avagy „erődítmény” prófétai meghatározásával a tizedik versben, amely azonosítja az Ukrajna elleni háborút, amelyet jelenleg Putyin folytat. A fej azonosításának ez a kulcsa belső és külső alkalmazással bír, és e háború kezdete jelöli azt az időszakot, amikor mindkét fej a prófécia tárgyává válik. Az erődítmény vagy fej mint Oroszország azonosítja a második helyettesítő háborút, amely a harmadik helyettesítő háborúhoz vezet, s ez jelöli a harmadik világháború kezdetét, amint azt a tizenötödik versben a paniumi csata előképezi.

A tizenhatodik vers a vasárnapi törvény, ezért 2014-től, amikor az ukrajnai háború megkezdődött, amint azt a tizenegyedik és tizenkettedik versek ábrázolják, egészen a vasárnapi törvényig végbemegy az a végső munka, amely Isten népének elpecsételésével kapcsolatos. Gábiel értelmezése Dániel könyve tizenegyedik fejezetében azt az üzenetet képviseli, amely megszenteli, vagyis elpecsételi Isten népét. E tény elmulasztása annyi, mint mindent elmulasztani. A kijelentett prófécia, amelyet a Jelenések könyve Jézus Krisztus kijelentésének nevez, és amelyről a Jelenések könyve azt tanítja, hogy közvetlenül a kegyelemidő lezárulta előtt tárul fel, Dániel könyvének egy meghatározott szakasza.

És monda nékem: Ne pecsételd be e könyv prófeciájának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is. Jelenések 22:10, 11.

Az utolsó napokban van egy meghatározott idő, amikor a végső prófécia felnyílik, mert az igevers azt mondja: „az idő közel van”. Ugyanez a kifejezés, amely a Jelenések könyvének utolsó fejezetében található, az első fejezetben is megtalálható.

Jézus Krisztus kijelentése, amelyet Isten adott neki, hogy megmutassa szolgálóinak azokat, amelyeknek hamar meg kell lenniük; és elküldte azt, és az ő angyala által kijelentette az ő szolgálójának, Jánosnak: aki bizonyosságot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyosságtételéről, és mindarról, amit látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva: mert az idő közel van. Jelenések 1:1–3.

A kétszázhusz, és ennél fogva a huszonkettő is, az istenség és az emberség egyesülésének jelképe; és a harmadik angyal végső műve, vagyis a százhuszonnégyezer megpecsételése, a tíz szűzről szóló példázat prófétai összefüggésében megy végbe. Az utolsó napok bölcs szüzei első csalódásukat 2020. július 18-án szenvedték el, és szétszóródtak mint holt csontok a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének utcáján, egészen 2023 júliusáig, huszonkét évvel azután, hogy a

pecsételési folyamat 2001-ben megkezdődött. „Az idő akkor közel volt”, és az Úr ekkor támasztott egy „kiáltó szót a pusztában”, aki az üzenetet Gábrieltől kapta, Gábiel pedig Krisztustól, Krisztus pedig az Atyától kapta azt.

A hang ezután elkezdte elküldeni az üzenetet a gyülekezeteknek, és azt elektronikus formában küldték el, ahol olvasható és/vagy hallható, jelenleg több mint hatvan nyelven. A prófécia azon része, amely fel lett nyitva, vagyis az az üzenet, Dániel könyvében található.

„A lezárt könyv nem a Jelenések könyve, hanem Dániel próféciájának az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik. Az angyal ezt parancsolta: „Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig.” Dániel 12:4.” Az apostolok cselekedetei, 585.

„Dániel próféciájának az utolsó napokra vonatkozó része” a negyvenedik vers. Nem egyszerűen a negyvenedik vers egésze, hanem a negyvenedik versnek az a szakasza, amely az 1989-ben bekövetkező vég ideje után, és a negyvenegyedik versben szereplő vasárnapi törvény előtt jelenik meg. A negyvenedik vers történelme, amelyre magában a versben nincs utalás, a prófécia azon része, amely az utolsó napokra vonatkozik, és amely le volt pecsételve; s amely 2023 júliusa óta feltárul azok előtt, akik úgy döntenek, hogy látnak és hallanak.

A negyvenedik vers semmit sem jegyez fel a Szovjetunió 1989-es összeomlását követő történelemből, egészen a negyvenegyedik versben szereplő vasárnapi törvényig, ugyanakkor megadja azt a próféta alapot, amelyre a többi próféciavonalat rá kell helyezni. Azok, akik nem hajlandók meglátni és meghallani, hogy a sorról sorra való módszertan a késői eső módszertana, nem képesek felismerni a negyvenedik vers rejtett történelmét; és ez az a történelem, amely Jézus Krisztus Kijelentése, amelynek értelmezésére Gábiel jött Jánoshoz és Dánielhez.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Béreában Pál ismét azzal kezdte meg munkáját, hogy bement a zsidók zsinagógájába, hogy Krisztus evangéliumát hirdesse. Róluk ezt mondja: „Ezek nemesebb lelkűek voltak, mint a thesszalonikaiak, mivel teljes készséggel fogadták az igét, és naponként kutatták az Írásokat, vajon úgy vannak-e ezek a dolgok. Annakokáért sokan hittek közülük; továbbá a görögök közül való előkelő asszonyok, valamint férfiak is, nem kevesen.”

„Az igazság bemutatása során azokat, akik őszintén vágnak arra, hogy igazuk legyen, serkenteni fogja a Szentírás szorgalmas kutatására. Ez olyan eredményeket fog létrehozni, amelyek hasonlóak azokhoz, amelyek az apostolok béreai munkásságát kísérték. Ám azok, akik ezekben a napokban az igazságot hirdetik, sok olyannal találkoznak, akik a béreaiak ellentétei. Nem képesek megcáfolni a nekik bemutatott tant, mégis a legnagyobb vonakodást tanúsítják az iránta szóló bizonyítékok megvizsgálására, és azt feltételezik, hogy még ha igazság is, csekély jelentősége van annak, elfogadják-e azt annak vagy sem. Úgy gondolják, hogy régi hitük és szokásaik eléggé megfelelnek nekik. De az Úr, aki követeit üzenettel küldte a világhoz, felelősségre fogja vonni az embereket azért, ahogyan szolgálai szavaival bánnak. Isten mindenkit ama világosság szerint fog megítélni, amely eléjük táratott, akár világos számukra, akár nem. Kötelességük, hogy úgy vizsgálódjanak, miként a béreaiak tették. Az Úr így szól Hóseás próféta által: ‘Népem elvész, mert nincs ismerete; mivel te megvetted az

ismeretet, én is megvetlek téged.””

„A béreabeliek értelmét nem szűkítette be az előítélet, és készek voltak megvizsgálni és befogadni az apostolok által hirdetett igazságokat. Ha korunk emberei követnék a nemes béreabeliek példáját, naponként kutatva az Írásokat, és összevetve a hozzájuk eljuttatott üzeneteket azzal, ami ott fel van jegyezve, ma ezrek lennének hűségesek Isten törvényéhez ott, ahol ma csak egy van. Ám sokan, akik azt vallják, hogy szeretik Istent, nem kívánnak a tévelygésből az igazságra térni, hanem az utolsó napok tetszetős meséihez ragaszkodnak. A tévelygés elvakítja az elmét és elvezet Istentől; az igazság azonban világosságot ad az elmének és életet a léleknek.” Sketches from the Life of Paul, 87, 88.